

Đêm 24, tháng 12 năm nay sẽ là sinh-nhật tháng 2008 của Đấng Giê-Su Kitô. Ngài được Đấng Bà Maria hạ-sinh vào năm thứ nhất Dâng-lịch (A.D: thời-điểm của Thiên-Chúa). Công-thời-giới này ngày này làm mốc thời gian tính theo lịch Tây-phương.

Hai chữ Christmas theo tiếng La-Tinh phát-âm là “Christ-tê-mê-sê” mang nghĩa là Thánh-Lễ của Thiên-Chúa “Mass of Christ”. Người Việt-Nam ta thường gọi là: “Ngày Lễ Mừng Chúa Giáng-Sinh”; dân già theo thói-gian được nói tắt thành: “Giáng-Sinh”.

Thời kỳ lịch-sử mừng Lễ “Christmas” đã có từ hơn 4000 năm xưa, trước khi Chúa Giê-Su sinh ra. Mùa Lễ này kéo dài trong vòng 12 ngày. Ở Bắc-Âu, đặc biệt là ở Đức-quốc La-Mã, vì ngày ngắn đêm dài nên dân chúng đã lấy ngày 25, tháng 12 Dâng-lịch hàng năm để mừng một buổi Lễ gọi là: “Ngày Của Mẹ Trời Bụt Bụt”. Trong ngày này mọi người dân La-Mã ăn chực trác táng gây ra nhiễu loạn địa đản nhàn nhàn vô cùng đáng tiếc. Sau này, Giáo-Hội Công-Giáo hoàn-vũ thủy thủy nên đã biến đổi thành ngày “Con Trời Bụt Khổng Bụt”. Lịch-sử cho rằng từ năm 98 Dâng-lịch người ta mới bắt đầu ăn mừng Lễ Giáng-Sinh. Mỗi đến năm 350 Dâng-lịch, Giám-Mục La-Mã là Julius đã làm chính thức công-nhận ngày 25, tháng 12 Dâng-lịch hàng năm là ngày sinh-nhật Chúa Giê-Su.

Trong đêm Giáng-Sinh, hình ảnh Ông Già Noel cũng không thiếu đâu. Đây chính là Ông Thánh Nicholas, ông là người Hy-Lạp thiên chúa giáo và giáo chủ của Giám-mục Myra ở Lycia thuộc Thổ Nhĩ Kỳ (Turkey) vào thế kỷ IV; ông nổi tiếng với lòng nhân ái vì thường tặng quà cho người nghèo. Ông mất ngày 6 tháng 12 năm 345; từ đó ra hiệu huy vọng ông theo đó ông đã làm hiệu phép để giúp người nghèo khổ hạnh. Truyền thống cho rằng Thánh Nicholas đã làm cho ba em nhỏ bị ám sát sống lại sau khi ông chôn giấu và cho vào thùng muối thịt và chuyển người bị bắt ba túi vàng vào nhàn nhàn chi phí phải treo trên lò sưởi của nhà ông hàng xóm nghèo hèn, vì ông muốn giáo dục cho con nhàn nhàn không có của hồi môn nên được thánh Nicholas giúp.

Tên lửa treo với trên lò sưởi để nhận quà Noel cũng bắt nguồn từ đây. Trong lịch Thánh Nicholas là ngày 6, tháng 12 Dâng-lịch người xưa cũng kể cho các trẻ nhỏ rằng Nicholas trong đêm Giáng-Sinh thường chui vào ống khói để phát quà.

Người Hà Lan (Dutch) gọi tên thánh Nicholas là Sinterklaas. Người Hà Lan (Netherland) với quốc gia Tin Lành vẫn giữ truyền thống tặng quà cho trẻ con bằng cách để quà trong chiếc

giày trong ngày lễ Thánh Sinterklaas (6 tháng 12) và tất cả này họ đã mang đến Mồ Quóc vào giữa tháng 19 ; Sinterklaas được gọi là Santa Claus trong Anh ngữ và tất cả những quà trong dịp lễ Thánh Nicholas tháng 12 mỗi năm được mang đến cho những hân hoan hàng ngàn .

Riêng truyện thơ n-thơ và chú Nai Mũi Đồi tên Rudolph và một đàn nai kéo xe cho Ông Già Noel bay trên những chiếc máy bay dài từ vùng Bắc-cực (Northpole) đi khắp nơi phát quà cho trẻ nhỏ được biết đến từ một bài thơ mang tên: “The Night Before Christmas” (Đêm Trước Giáng-Sinh) viết bởi Clement Clarke Moore, năm 1882. Những món quà của thi-sĩ này tặng cho trẻ con trong mùa Giáng-Sinh năm nay.

Với việc gọi thiếp mừng Giáng-Sinh cho nhau được biết đến trong thời kỳ hàng-thị trường của Anh-quốc. Tên thiếp đầu tiên được mang từ nhà-sĩ người British (Anh) tên John Horsely và . Nói về một gia-đình có: con trai, cha mẹ và ông bà đang nâng ly mừng Lễ Giáng-Sinh. Bên cạnh đó là cảnh phân phát thức ăn, quần áo cho những người nghèo đói. Phía dưới có hàng chữ : “A Merry Christmas and A Happy New Year”.

Tại Hoa-Kỳ, người ta ước tính hàng năm có hơn 1.9 tỷ (1.9 billion) thiệp thiếp của gia-đình, bạn bè gửi cho nhau. Số thiệp này hơn cả thiệp thiệp người ta gửi tặng nhau trong mùa Lễ Tình Yêu (Valentine’s Day). Trong khoảng thời-gian từ Lễ Tạ-Ơn (Thanksgiving) đến Lễ Giáng-Sinh, ngày 19 tháng 12 là ngày mà các Bộ-Đội trên toàn quốc bận rộn nhất với việc chuyển thiệp và quà Giáng-Sinh cho dân chúng.

Mỗi năm có khoảng 30 triệu cây Thông tươi (Christmas tree) được tiêu-thụ trên toàn quốc Hoa-Kỳ . Tiểu-bang Oregon đứng đầu với số lượng và sản xuất Cây Giáng-Sinh, hàng năm với lợi nhuận thu được khoảng 143 triệu Mỹ-Kim. Thời-gian trồng một Cây Giáng-Sinh cao được 6 ft. (180cm) phải mất 7 năm. Cây có độ cao trung bình một 4 năm, còn cây lâu đời nhất là 15 năm trồng.

Trong khi đó nước Tàu đứng đầu với sản-xuất cây thông gửi trên toàn thế-giới. Theo tài-liệu của Bộ Thương-Mại Hoa-Kỳ “US Commerce Department” có hơn 80% cây thông gửi để trồng bày trong mùa Giáng-Sinh ở nước Mỹ xuất xứ từ Trung-Quốc.

Phong tục tặng quà trong mùa Giáng-Sinh khởi nguồn từ câu chuyện trong Kinh-Thánh nói về ba nhà Thông Thái (Ba Vua) tìm đến máng cỏ hang lều, (nơi Chúa Giê-Su sanh ra) để tặng

châu báu, nữ-hồng và một c-d c mong sinh-nhật Chúa.

Thơng-kê cho biết mùa Giáng-Sinh 2008 năm nay. Vì tình-hình kinh-tế suy thoái, hơn 46% người Mỹ sẽ gửi tặng quà cho nhau ít hơn năm ngoái.

Nói đến ý nghĩa của mùa Lễ Giáng-Sinh chắc hẳn ai trong chúng ta cũng liên tưởng đến hình ảnh một gia-đình có ông Bô-đô người Mỹ đang mang đồ chơi, không của không nhà, làm bạn với sinh hài nhi trong một đêm đông băng giá nơi máng cầu hang lã. Cũng chỉ hàn của những người vô gia cư không những đã có từ 2008 năm trước mà vẫn còn nhan nhản ngay tại trong nước Việt-Nam, sau cuộc chiến tranh tàn khốc liêu t, nay đổ c một danh đang trên đà “Cực-K” phát triển. Bên cạnh những nhà cao tầng đang thi nhau xây cất, những tờ-đi m ăn chơi vui đời thê-koái lạc trên cõi đời này. Những biết-thơ nguy nga tráng lệ có vô số kẻ hủu người hủ, vì những lý do để t giá nghìn vàng, phòng xem phim lãng mạn, tráng lệ... Là những mảnh đời cùng khổ, là những thân-phận thấp hèn, bé nhỏ nhất trong xã-hội.

Và chính ngay tại Hi-p-Chợng-Quốc-Hoa-K, một cộng-quốc trên toàn thế-giới, giữa lòng thành-phố mang tên “Thiên-Thần” (Los Angeles) là đầy dẫy những kẻ vô-gia-cư chui rúc dưới các hầm cầu, ngõ hẻm tối tăm. Có người bị bắt vì quá nghèo, chết vì những thanh-niên Mỹ vô ý thức khinh khi đánh đập, châm lửa đốt họ vô cùng tàn nhẫn, dã man. Chết vì sự vô tình của những trái tim con người băng giá.

Mùa đông tại vùng California. Một Tiểu-Bang được coi là thiên đàng áp, điều hòa nhất nước Mỹ. (Tuy cũng có những đêm dài lạnh dẫu không được bách-phân “Celsius”). Những người Việt-Nam quen thuộc với miền nhiệt đới đã tìm đến đây để sinh sống sau bị nạn năm 1975. Họ chăm chỉ làm ăn, buôn bán, tạo hai bàn tay trắng. Bị những cánh tay đen dâu thuộc thành phố Westminster của Tiểu Bang này thành khu Bolsa Mini Mall, nơi tập trung đầu tiên của những người-hiêu do người Việt làm chủ. Cho đến ngày hôm nay, qua hơn ba thập-niên. Cùng với thế hệ con cháu sinh trưởng ở Mỹ, Cộng-Độc-người Việt đã thức sống lên mạnh mẽ. Nhờ công khó

của Cha-Mẹ, các thế hệ kế tiếp đã và đang là những Nghề-Viên, Dân Công, những Bác-Sĩ, Kỹ-S, Luật-S, Thợ thủ-ngia... Bị nạn khu “Little Saigon” (Saigon Nhỏ) thành một vùng rừng lã, bao gồm nhiều thành-phố khác nhau: Garden Grove, Santa Ana, Fountain Valley, Anaheim...trên nên trù phú với những khu thương mại, những văn-phòng mang bóng hiêu Việt Nam.

Bên cạnh những thành công, theo luật bù trừ của đời sống, phải có những khi m-khuyết, d-t. Những tật này may mắn là rất nhỏ, (chưa tới một phần trăm). Chúng tôi muốn nói đến những người Việt-Nam Vô-Gia-C (Homeless). Vì bị thân-nhân ruồng bỏ, vì đam mê bài bạc, ghiền rượu, ma-túy... Vì thói chích và vì rất nhiều lý do tâm lý khác, có khi vì thiêu niếm tin trong cuộc sống. Họ trở thành không cửa, không nhà, có những người mất trí khôn, lang thang trên những hè phố, họ bị xua đuổi, ruồng bỏ, khinh bỉ. Họ bị coi là những kẻ lười biếng, vô dụng.

Đến một chút chúng tôi, những người Việt-Gia-C là những người đáng thương, cần được quan tâm hơn bao giờ hết, với quan niệm rằng: chúng tôi đã có tên Vô-Gia-C và Vô-T-Quốc (Homeless and Countryless) sau những chuyến vượt biên, vượt biển để trở thành kẻ ly-hộ những người đi tìm xoi xoi. Họ nhận ra, họ nhận ra được tên ranh giới giữa chúng tôi và những người Việt-Gia-C này rất mong manh, họ mất sự chắc chắn... Đời họ là câu chuyện gia đình mất người quen Việt-Nam: “anh P. có một vợ và hai con, nhà đẹp, xe sang. Họ làm được rất nhiều tiền, sau những giờ cắt tóc kiếm tiền, họ phải tìm đến những thú tiêu khiển bên cạnh, quý

phái nhất, để bỏ những giây phút căng thẳng, vất vả với cửa cửa thị - gian, những hộp đêm rong rã tìm kiếm, những tiệc tùng linh-dinh đầy đủ chúc tụng, tặng quà nhau đến tận mây xanh, những chai rượu mạnh đến tận, những áo quần sang trọng, n trang hào nhoáng... Thôi rồi chắc trong một cuộc tụ tập đêm suốt sáng tại sông bãi, anh P. trở thành trơ tay. Chắc P. làm đến lý do, mang hai con theo người đàn ông khác. Thế đó anh thói chích, nghiện ngập cho quên đi rồi trong một sớm một chiều anh đã trở thành kẻ vô-gia-c không thể nào nhận.

Sau những giờ làm việc, chúng tôi thường lái xe đến những vùng có những người Homeless, bắt đầu là M trờng, M đen, những người M hay Việt-Nam, đến những hộp áo, bánh mì, trái cây và những cuộc sống.

Như bao mùa Giáng-Sinh qua, năm nay chúng tôi lại tiếp tục cho những tiệc sinh-nhất mừng Chúa ra đời. Bằng những phẩm vật cá nhân, không quyên góp của ai và bằng tình-thần tình chân-tình tay chân con tìm đến những kẻ lười nh nh o đêm đông không nhà, chúng tôi muốn gửi đến họ lòng chia sẻ giữa con Người và với con Người. Những câu hát chúng tôi thường nghe ngêu ngao:

“Sống trong đời sống, cần có một tấm lòng. Để làm gì anh biết không ??? Để gió cuốn đi... Chờ gió cuốn đi...”